

DESENE

MIHAELA COLIN CERNITU

NOTĂ BIOGRAFICĂ

Mihaela Colin Cernitu s-a născut în România, a fost profesoară de română și franceză la gimnaziu în Craiova, până în anul 1996, când s-a stabilit în Italia, la Florența.

Poeziile sale au apărut în reviste românești, în antologii. Are două plachete de versuri: “Drum cu prioritate” și Luminez și aștept”, în limba română și alte două în limba italiană: “Ancora”, “L’arco di trionfo”, e prezentă în antologii italiene.

La Florența participă la viața literară, este membră la cenacluri artistice și a tradus în română, poeți italieni, pentru reviste din țară.

Mihaela Colin Cernitu scrie mult, dar publică foarte rar, fiind exigentă cu sine însăși.

Are în pregătire un volum de poezii, scrise în cele două limbi, română și italiană.

AM...

Am un dor infipt adînc,
in celula mea cu cânt.
Dor de mine de demult
cum acuma numai sunt.
Mă tot caut în zadar
m-am pierdut și n-am habar.

Dau anunțuri in ziare,
să mă caute oricare :
« castanie-aurie,
cu inimă pe-o tichie,
mii de planuri la mansardă,
mersul leneș de casandră
ochii verzi de primăvară,
cu priviri de căprioară
speriată de ce vede
și nu știe în ce crede...,
sufletul ținut în frâu,
de un of și înc-un ...îu,
viața toată ca o floare,
căutînd aer și soare,
cu dorințe de-nflorire
și de nespusă iubire. »

Ar mai fi ceva de spus
la portretul de mai sus,
dar e noapte, e tîrziu
și mă duc ca să mai ...viu.

DESCÂNTEC ETERN

O femeie goală
cu priviri de boală,
cu țiğarea stinsă,
cu lacrima prinsă,
de geana înnegrită,
de mult neiubită,
stă în așteptare
ca un zbor ce doare,
să-i vină iubitul,
să-i treacă bolitul,
să vină călare,
pe un drum de soare
și să o cuprindă,
lacrima să-i stingă
și să o iubească,
lumină să nască,

lumină să nască....

DORUL DE IULIE

Dorul de iulie freamătă ca un mărgean,
între păstăi de rouă și cireșe pe ram.
Glezna mi-o frânge dorul de ducă,
smintitele-i poteci prin mine apucă.

Genunchii fragezi și moi
mi se ascund de odată
sub apăsări de ploi.
In iulie mi se fac genunchii
tot mai triști și ard
ca doi cărbuni aprinși lângă gard.

SPECTACOL NOCTURN

Mă plimb printre zile și nopți
cu mine-n spinare;
supărată la prânz,
dimineața nervoasă,
seara ajung obosită și
mofturoasă.

Mă plimb prin viața mea,
cu mine-n spinare,
ca-ntr-un oraș necunoscut și mare.
Mă plimb singură prin clipe rebele
și le împuținez cu plimbările mele.

SUNT ANOTIMPUL TĂU

Simple, calde cuvinte
pentru tine adun,
în anotimpul meu
verde- fraged acum.
Imi faci din clipă o eternitate,
când mă înnobilezi cu îmbrățișări,
mă scald în vorbele și-n ochii tăi
ca într-o rouă de visări .

Numai știu cât ești tu ,
numai știu cât sunt eu,
roata dorului veche
ne strivește mereu.

PE UN STROP DE SECUNDĂ....

Desenez un Paris cu gândul la tine,
Eiffel are părul cărunt,
Luvrul întreg e plin de ochii tăi,
de atâta desen
mi s-a făcut creionul mărunt.
In ciuda acestui târziu anotimp
desenez întruna aripi
pentru nevăzutul zbor spre Olimp.

Desenez pe un strop de secundă ploioasă,
desenez un gând ce mă face frumoasă.

DESEN DE TOAMNĂ

Desenez o toamnă plină ochi de noapte,
în septembrie mi-e dor de tine iar,
hai să bem șampanie albastră
dintr-un cumsecade felinar.
Aș mai desena o rostopască
sau mai bine un hepar frumos,
din desen să iasă o vrăjitoare,
tu să fii deodată sănătos.
Și spre noi lumina o să curgă
din paharul lunii cu picior de stea,
sfinților din ceruri le vom cere
libertatea toată să ne-o dea.

Ziua pleacă, iarăși să apară,
eu hrănesc creioane colorate
și dresez minunile pe rând,
într-o zi să ți le dau pe toate.

DESEN...PE GHEAȚĂ

A sosit vremea cu gheață,
frigul începe de dimineață,
temperatura e mereu în scădere ;
urcă întruna prețul la mere.
Ne dăm cu toții pe gheață
PORTIA TRISTĂ DE VIAȚĂ.

Alunecăm, ne mai rupem câte-un picior,
aflăm o definiție nouă la dor.
Suntem liberi să fim cât mai sărmani;
avem de lucru, deși n-avem bani.
Totul e un patinoar național,
vremurile reci fac în viață scandal.

.....DE ROUĂ

Peste ziduri plouă, / clipele-s de rouă.
Pe fereastră-ntinde / o bătrână doruri
să le simtă ziua, / dar se pierd în storuri.

Peste ziduri plouă / amintiri de rouă.

LAS MIERCUREA PE DINAFARĂ

Mă urmărește mercuri până joi,
ziua întreagă umblu prin nevoi.
De un deceniu mă tot urmărește,
îmi scoate bucuriile c-un singur clește.
De plec la București sau într-aiurea
Miercurea-mi rămâne himeră de Paciurea.

.....
Pușchea de miercure pe limbă,
de-mi va rămâne săptămâna știrbă !

BALERINĂ GÂNDIND

Mă pândește la colțuri misterul ,
mă strage un miros de parfum
și dansez geloasă pe fluturi,
amăgindu-vă c-un dans, mă consum.
Costumul îmi strânge și umbra,
norocul l-am pus la mezat.
Pentru aplauzele voastre
timpul întreg l-am ruinat.

DORUL APEI

Dorul apei fără pleopă,
obosită sau mirată,
dorul apei neștiut
de adâncuri e pierdut.
Dorul apei cine-l știe?
Poate doar vreo ciocârlie
ce-a cântat lângă fântână
până a rămas țărână.

În adâncuri – dor și cântec
se îngână, se îngână ,
până se fac iar fântână.

FRAGMENT DE DOR

Părul meu lung ajunge
până la toamna viitoare;
mătășos, părul meu
e semnal de alarmă
pentru inima ta de om mare.

Stau de veacuri în adevărata-mi lumină;
tu mă privești, eu îmi pieptăn părul,
încâlcindu-ți inima,
odinioară senină.

VEAC FĂRĂ FRÂU

Adun din privirile tale
un castel, o pădure și-o toamnă,
oasele mi se fac tot mai lucioase,
o pasăre vrea în brațe-mi să doarmă.
Un zgomot se face în vis,
transformându-l în turbure râu.
Sfârșită de fulgere verzi,
pierd veacul acesta din frâu.

DESCÂNTEC RATAT

Mă doare infinitu-n cot,
când pup pisicile în bot,
am mers nătâng
rănit de stâng,
triumful nedomesticit,
tot șchiopătând m-a rătăcit.
Noaptea târziu descânt în apă
și simt cum negura s-adapă,
cu infinitul meu cu tot
și-mi pupă și-o pisică-n bot.

PRIN FEREAȘTRA...

Prin fereaștra cu perdeaua subțire,
mă privește fără rușine înserarea.
Goală, mi-e frică de gânduri cu tine,
încet mă cuprinde răcoarea.

Bănuiam că ziua nu are sfârșit,
că totul durează cât râul;
ce repede aleargă lumina
spre calul sălbatic
ce nu-și simte frâul.

DOR DE ALBASTRU

Plouă.n duminici cu miez de răcoare,
culorile s-au închis la plecare.
Încerc să ascund o lucire de cheie,
zâmbind precum cea mai frumoasă femeie.
Plouă în zilele aspre și mari,
topește un înger sărbători de lăutari.
Ziua-mi rămâne lipită de palmă,
pereții de singuri mă sfarmă.
Zace liniștea pe culmea-ndoielii,
se micșorează aiurelie serii...

Nevăzutul se furișează în casă,
un dor de albatru m-apasă.

ZÂMBET DE CAL

Sunt o sălbăticiune de cristal,
cu ochii verzi și zîmbetul de cal;
am magazii de sentimente rare,
nu poate orice cal să mi le care,
de aceea strig unul troian,
să-mi fac un prieten din dușman.

ÎMI BATE PLOAIA A ÎNTREBARE

Plouă.
Mi-am făcut din suflet casă mare,
pentru prieteni
am deschis umbrela
la intrare.

Lucrează alandala fabrica
de ploi,
pe lumea asta se mai calcă
și-n noroi.

Plouă.
Mi-am făcut din suflet casă mare,
degeaba-mi bate ploaia
a întrebare.

DESEN PENTRU MÂINE

Astăzi mâna mea dreaptă
are unghii albastre;
un tremur fără culoare
îmi aparține de trei decenii,
dar nu pot strânge în ea
punctele cardinale.

(Plouă sau ninge pe rând,
cocorii poartă în zbor
câte două aripi,
proprietatea dumnealor).

Pentru azi desenul s-a oprit aici;
mâna mea dreaptă tremură
cu unghii albastre,
prin verticala de mâine
desenez un pui de arici.

AM FRUNZE VII ÎN BUZUNAR

Port primăveri ascunse după pleoape,
timpul mi-l bate cineva, mi-l bate,
să-mi sape câte-un șanț în spațiul dintre noi
umplut cu vise sparte, prin care intră ploi.
Și are timpul ordin să-mi mai facă
un șanț adânc în primăveri, sub pleoapă.

Am frunze vii în gând și-n buzunar,
de cele vechi nu vreau să am habar!

MOTORAȘUL MEU CU...FRICĂ

Peste cai și peste noi
cad mereu aceleași ploii.
N-au candoare de petunii,
ci miros de ud și funii.
Iar în piept port o furnică,
motorașul meu cu frică,
el începe să mă doară
pentru o nimica... chioară.

SECUNDA PE-N DOUĂ

Sunt femeia iubită de toți,
când în suflete plouă.
Joia e roasă de singurătate,
secunda se frânge pe-n două.
Sunt femeia iubită de veacuri,
hrănită cu un surâs din oglindă.
Un singur om de zăpadă
îmi cântă în taină o colindă.

VREAU

Tremură secunda neștiută,
norii-și scaldă libertatea-n râu,
vreau un nor anume pe comandă,
38 jumate și un frâu.
E senin în jur și mă simt bine,
clipa zboară ca un fluture,
azi nu-mi pasă de nimic în lume,
nici de floarea care-i gata
să se scuture.

MAI AM NEVOIE DE UN VIS

Am nevoie de dumneavoastră,
de aer și de șampanie albastră.
Visul poate fi din beton armat,
din piper și bicarbonat,
toate în șir pe fereastră.
„Dumneavoastră” poate fi oricine
ce știe a pune rouă pe mărăcine;
fie un prinț frumos și înalt
cu privirea-ndreptată spre mine,
fie un oarecare ce m-așteaptă pe-un cal.
Dar am nevoie de un vis
în care există ingredientul principal,
să pot dansa fără teamă,
să cânt, să râd,
să-mi prefac relieful întreg
în scandal.

PASAGER AL TEREI

Sunt aici de milenii nenumărate,
pasager al terei neobosit,
soldat instruit
de soare, de lună, de stele,
de nopți dormite sau nedormite,
de zile frumoase sau chinuite,
de ploi, de furtuni, de multe povești
cu sare sau miere,
depinde ce anotimp ...nimerești.

Sunt pasager pe această planetă,
mă duc și mă-ntorc de milenii,
începând jocul de la suzetă.

ASCUND O ZI

Se duse și duminica afară,
lăsându-mi săptămâna goală.
Pândar de aer mă prefac,
ascund o zi sub flori de mac,
fur și viori de lăutari
și fac un stoc de zile mari.

Ca să nu-și iasă vreo sâmbătă din fire
voi pune un sigiliu la ieșire.
Vreau să-mi rămână duminicile mie,
trei tumbe fac și-s gata colivie,
ca în căldura mea mărunță
s-ar coace ziua pentru nuntă.

DESEN DE VARĂ

În rochia subțire
m-ascund pe furiș;
miroase a iarbă uscată,
un vis mă adie
și-adorm în vară îmbrăcată.
Mi-e deodată așa de răcoare,
mă trezește un anotimp de amiază-n cărare.
Am aruncat rochia de vară,
uitasem acolo un parfum feminin,
de m-a cuprins așa repede frigul
c-aș fi vrut să mai stea vara puțin.

Repede-repede
vreau să termin această poveste.
Deschid o ușă ce vorbește peltic,
mai este, mai este...
dar numai e vară,
plouă și tună,
nu vreau în toamnă să mai rămân,
în frig și furtună.

POVESTE...

A fost odată un Dumnezeu
care purta numele meu.
Am chemat vrăjitoarele,
să-mi spele picioarele
și pe Bată-l pustia
l-am pus să-mi vegheze moșia.

De-ale gurii îmi face
Muma Pădurii.
Încălecai pe-o melancolie,
să fie, să numai fie
și-mi apusei povestea mie.

CHEFUL DE LA MIEZUL NOPTII

Vreau să-mi dai un semn la miezul nopții,
liniștea s-o închidem în beciuri poloneze.
Și ce chef de pomină am face,
nici un nasture să nu ne deranjeze.
Tu să fii un zmeu dintr-o poveste,
părăsit de prieteni și sărac,
să te înobilez cu îmbrățișări albastre,
să te-adorm în floarea unui mac.

Ca distracția să fie reușită,
la ospăț să invităm jivine
fără maniere elegante,
cu gândirea închisă-n intestine.
Dacă ziua ne va face mutre,
tragem storurile din tercot,
prelungim cu forța ignoranța,
ne lovim de negură în cot.

ZGOMOTUL DE CÂINI

Orașul și-a pus în grabă
cîteva bulevarde în saci,
o cheie, un polonic
și-o porție de vis cu maci.
Lumea era dezorientată,
ca un robot mișca din mâini
și nu găsea nici un antinevralgic
s-alunge aiurea zgomotul de câini...

Criza era tot mai acută,
câinii lătrau în cor.
băncile toate erau părăsite,
ierburile-n parc creșteau degeaba,
lătrăturile se auzeau de zor.

Orașul lătra ca un câine
de singurătate,
cerul era tot la fel de albastru,
ca până ieri.
Negura călătorea în zgomote,
în șoapte...

DESCÂNTEC LA PESCUIT

E foarte greu să prinzi
un ciortan cu însemne regale;
la pescuit secunda
nu poartă sandale.
Se prinde greu acest
pește gustos.
Adâncurile îi țes
legende albastre
pe fiecare os.
În iulie este cald,
apa-și pierde din adâncime,
fără undiță vreau
să am albastrul
acasă la mine.

OBIECTUL CARE VREAU SĂ FIU

Lucrurile din preajma mea
n-au nici măcar o duminică liberă,
n-au plasmă, n-au pijama,
habarul îl poartă sub rouă
pe o întâmplare la nimereală.
Mâna mea stângă râde în hohote
de canapeaua nouă;
o mângâie, o zgârie, dar nimic,
stă canapeaua de lemn tănase,
nu se clintește singură nici un pic,
trebuie să-mi consum eu
impulsurile din oase.
Mă adresez la un atom general,
să mă schimbe în altceva,
parcă aş vrea să fiu mineral
în zilele de mercuri și vineri,
de sărbători să nu fiu nicăieri,
să-mi rămână dușmanii fragezi și tineri,
joia stau la taifas cu o secundă,
eu pe un scaun cu trei picioare,
ea pe o masă plăpândă.
În rest, totul e bine și delicios,
norul de acolo e dolofan,
fă-l o friptură că n-are os!
Hai să ne jucăm de-a obiectele,
tu ai putea fii un dulap ciolănos,
să-ți ascunzi prin sertare defectele.
Pentru mine caut un obiect deosebit,
deseară se face răcoare,
pe toți inamicii pe terasă-i invit:
sunt obiect fără preț și îngâmfare.

INDIFERENȚA CA O CARABINĂ....

Indiferența ucide ca o carabină,
ochește drept în suflet
și-l doboară,
chiar dacă n-are nici un fel de vină.

Indiferența este arma ideală,
nu ține cont de vârstă, de culoare,
indiferența ca o carabină,
nespus de mult mă
doare
și mă ucide fără pic de milă...

TRENUL AURIU

Există un tren auriu,
uitat pe o linie moartă,
mă deghizează înserarea-n pustiu,
negura-mi șuieră-n soartă.
Gara nu spune nimic,
frica-i un rost în târcoale,
trenul parcă se mișcă un pic,
își pierde rugina din balamale.
Aleargă pe șine un cântec buimac,
nu știam că pustiul se ia
și mă obligă să tac.

LA UȘA SĂPTĂMÂNII

Am pus la ușa săptămânii
sufletul meu de trist pândar,
îngemănat cu fluturi răzvrățiți
care de mine n-au habar.

Când e duminică la mine,
mă simt pereții cum încerc să tac,
adun cu grijă sâmburi de lumină,
să cos un petic de la sac.

Se duse săptămâna dezgolită,
degeaba am pus pândarul la ieșire,
aștept să vină alta cu o lampă
cât mine de înaltă și subțire.

BOCET DE APE

Au plecat fântânile bocind,
le alunga din urmă o spaimă,
într-o joi se făcuse bucăți,
o lume ameliorată de faimă.
Nu știu unde au putut să dispară
păsările cu pene aurii,
gravitatea avea ameteți
de la ploaia roșie,
care făcea fructele amare-târzii.

Vroiam să ies degrabă din timp,
o gară zurlie să pun într-un ecou,
cu un tren încărcat de cuvinte,
să-mi refac traseul din nou.
Treceam printr-un bocet de ape hoinare,
nici o gară nu vroia să le bea,
din tren mă rugam de copii să se-ndure,
fântânilor să le aprindă câte o stea.

DE VEACURI

Septembrie este, tot mai este
un cadru nesfârșit de poveste.
Clipele sunt sărbători,
strugurii strâng mii de culori.
Cosânzeana culege aur în saci,
părul ei are culoare de maci.
Făt –Frumos mână carul cu stele,
dorul se plimbă regal printre ele.

Noapțile sunt bucăți de povești,
nevăzutul îți prende inima-n clești

UMBLET ÎN VIS

Umblă un soi de animale,
nu au mătăsurii, dar au mii de picioare
învelite în piele de nici o culoare.
Umblă așa – de la mine la alții
și retur,
în orice loc, în orice vreme;
sunt clipe când nu le mai îndur.
Taci, îmi spun toate animalele !
Nu vezi că ni s-au împuținat picioarele?
Dar ce să vezi cu ochiul deschis?!
Urgent trebuie să-l închizi, să-nchiriezi un vis
cu mii de nuanțe și trepte
unde nu vezi nici ființe, nici obiecte.

Rămasă în necunoștință de cauză
trec în realitate pentru o scurtă pauză.
Fie că ninge, că plouă,
că bate vântul, că e senin
ca niște răzvrătite neobiectele
și aici vin.

DE-A VERDELE

Mă joc de-a verdele-n pădure,
umblă un hoț jocul să-mi fure;
uit existența toată la margine de joi,
cu patimă alerg prin ierburile moi.
O frunză mă tot strigă în zag-zig,
tramvaiul trece plin cu frig.
Alerg de-a curmezișul prin decor,
mă-mpiedic într-un pui de nor,
ploaia mă frânge cu brațe reci,
haide, tramvaiule, treci!

Azi am nevoie de combustibil,
joaca de azi face totul posibil,
pădurea e verde zig-zag
cu frunze de brad sau de fag,
eu pot fi frunza de primăvară
rămasă în jocul de astă-vară....

HOINAR

Hoinar, bănuitor și trist
străbat indiferența ploii.
Ajung la destinația
întrebărilor periculoase.

La fiecare motiv de respirație
mă urmăresc insistent
nemiloase
priviri curioase.

CĂLĂTOR

Merg prin spații reale,
cavaler de aer și răcoare.
Liniștea o caut
prin noian de vise,
mă izbesc de uși
cu mii de lacăte,
închise.

Sunt un călător cu multe
buzunare
pline cu arome
de cărare.
Marea curge
între nopți și răsărituri,
valurile spală
scoica de nisipuri.

Veșnicia e nespus
de albastră,
ochilu-călător e univers-fereastră.

MIHAELA COLIN CERNITU

Florența, martie, 2009